

# Tôi thích viết báo

Gọi họ là các “nhà báo nghiệp dư” có lẽ chỉ đúng theo nghĩa viết báo không phải là nghề chính của họ. Chính xác hơn họ là “những doanh nhân viết báo”, bởi vì những gì họ thể hiện trên mặt báo chính là những thông tin phản ánh thực tế thương trường, là bao ưu tư, trăn trở mà họ từng nếm trải trong khi điều hành sản xuất kinh doanh. Họ mong muốn được đồng đạo người đọc lắng nghe và chia sẻ...

HUYNH KIM - CÔNG THẮNG - TẤN ĐỨC

## LÊ DUY và LÝ HỮU TRÍ, doanh nhân ở Cần Thơ: Viết vì cảm xúc...

Ở Cần Thơ có hai nhà doanh nghiệp viết báo như một điệu tài tử - viết vì cảm xúc.



Anh Lê Duy (ảnh, bên phải), 39 tuổi, thạc sĩ chuyên lo việc tiếp thị cho một công ty liên doanh và giảng dạy môn này tại một số trung tâm ở Cần Thơ. Anh đi khắp miền Tây với cái máy vi tính xách tay nối mạng với nhiều doanh nghiệp nhưng thường hay ngẫm nghĩ sự đời từ những “chuyện nhỏ” đầy nhân tình thế thái xung quanh. Anh viết nhiều bài báo, từ phóng sự xã hội đến quản trị

kinh doanh nhưng cái “gu” của tác giả Lê Duy mà bạn đọc *TBKTS* để gặp là viết tạp bút ở mục *Chuyện trà dư tửu hậu*.

Lê Duy là bạn của anh Lý Hữu Trí, Giám đốc Công ty TNHH Trang trí nội thất Hải Sơn trên đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa, Cần Thơ. Sáng sớm thường thấy hai người ngồi nhâm nhi cà phê đen ngay trước cửa hàng của anh Trí. Anh Trí hơn anh Duy đúng 10 tuổi và cả hai đều thích “hài hước trẻ con”; có khi sau một hồi cãi nhau tung bùng vì một mẩu tin nào đó trên báo hoặc chợt nhìn thấy một cô gái đẹp nào đó đi ngang qua nhưng lại vứt rác xuống đường thì thường sau đó, cả hai anh đều có “tác phẩm báo chí”. Anh Lý Hữu Trí cũng cộng tác với một số tờ báo như anh Lê Duy nhưng ký thêm nhiều bút danh như Hải Sơn, Vũ Hải, Thu Nguyệt, Thu Thủy...

Khởi nghiệp từ nghề bốc vác ở bến Ninh Kiều nên khi *TBKTS* mở chuyên trang *Khởi nghiệp*, anh Trí tham gia viết bài đầu tiên về... chính mình. Rồi anh viết nhiều bài nữa, cả về văn hóa kinh doanh, chuyện trà dư tửu hậu, chuyện thương trường...

Thấy hai nhà doanh nghiệp này làm việc “đổ mồ hôi, sôi nước mắt” vì chuyện mưu sinh không chỉ cho mình, họ còn mê báo chí tới nỗi sáng sớm ra, báo nào về trễ thì họ như “đứng ngồi không yên”, tôi hỏi họ: “Vì sao các anh thích viết báo?”. Lý Hữu Trí: “Tôi viết vì cảm xúc bất chợt, có khi vì thôi thúc muốn viết để lấp đầy cái khoảng trống lúc đọc phải một bài ít thông tin nào đó. Viết bằng cảm xúc thường rất nhanh nên không ảnh hưởng gì đến thời gian dành cho kinh doanh”. Lê Duy: “Phải có cảm xúc thật sự mới viết được. Anh thấy rồi đó, nhiều khi anh “đặt hàng” hoài nhưng không viết được, mặc dù đang rất rảnh rang. Nhưng gặp chuyện thì dù bận mấy cũng viết được, có khi chỉ trong vòng 15-20 phút”.

## VÕ TÁ HÂN, doanh nhân người Việt ở Singapore: Hai điều bức xúc nhất

Làm cộng tác viên cho *TBKTS* trong suốt hơn 10 năm qua, có lẽ có hai điều khiến tôi bức xúc nhất.



Đã là cộng tác viên thì dĩ nhiên việc đầu tiên là phải... “cộng tác”! Như thể nghĩa là phải làm sao viết bài thật đều đặn mặc dầu viết báo cũng chưa hẳn là nghề tay trái của mình, và đây chính là điểm bức xúc đầu tiên. Tôi nghĩ rằng đối với những bạn cộng tác viên khác, nhất là với những chuyên gia hiện còn đang bận bịu trong công việc và những doanh nhân đang phải “lăn lộn trên thương trường”, thì điều này quả thật tương đối dễ... mà lại không dễ! Phải đương đầu với bao tình huống trong công việc hàng ngày, quả thật có biết bao nhiêu điều muốn viết. Tuy nhiên, tìm cho được một khoảng thời gian không bị gián đoạn để tổ chức lại ý tưởng và viết cho mạch lạc thì quả thật không mấy dễ. Lắm lúc tôi thăm phục những nhà báo chuyên nghiệp về cái khả năng trời cho, khiến họ có thể viết một cách hết sức dễ dàng, nhanh chóng và liên tục không ngưng nghỉ.

Tòa soạn *TBKTS* có cách “nhắc nhở” cộng tác viên làm việc một cách hết sức tế nhị và khéo léo. Ở Singapore, mỗi sáng thứ Hai đến sở làm là bao giờ tôi cũng nhận được số báo biểu *TBKTS* và *Saigon Times Weekly* phát hành 10 ngày trước. Và mỗi lần cứ thấy tên mình vẫn còn trong danh sách cộng tác viên thì lòng mình lại cảm thấy “áy náy” nếu lâu quá không gửi bài. Cảm giác... “tội lỗi” ấy cứ thế mà chồng chất tuần này sang tuần khác cho đến một ngày đẹp trời nào đó thì mình đành phải... đặt bút lên giấy.

Cái khó của một người ở nước ngoài như tôi là phải làm sao để nắm bắt được những vấn đề bức xúc của doanh nhân trong nước và cập nhật với những biến chuyển mới nhất. Do đó tìm được đề tài thích hợp để viết cho độc giả quả là một điều ngày càng trở nên khó khăn hơn...